

ده ها تن از زحمتکشان افغانستان در راه پیدا کردن لقمه نانی جان باخته اند

رادبویی بی سی بتاريخ 5 اپریل 2009 (16 حمل 1388 خورشیدی) اعلام کرد که "اجساد چهل و چهار نفر از درون یک کانتینر سر بسته در مرز این کشور با ایران یافته اند. گفته شد که تعداد زیادی از این افراد شهروندان افغانستان بوده اند که قصد داشتند به شکل غیرقانونی از طریق پاکستان، به ایران بروند و به دلیل نرسیدن هوای کافی به آنان در درون کانتینر جان داده اند. همچنان گزارشها حاکی است که حدود چهل نفر دیگر نیز که در حال بیهوشی قرار داشتند، از درون کانتینر بیرون کشیده شده و به بیمارستانها در شهر کوپتہ منتقل شده اند. همچنین گفته شده که دولت افغانستان نسبت به این حادثه ابراز تأسف کرده و گفته است که وزارت خارجه این کشور با مقامات پاکستان این حادثه را مورد بررسی دقیق قرار می دهند."

این بار اول نیست که زحمتکشان افغانستان یاد رجستجوی کارویا فرار از شرو حشت و جنایت رژیم های دست نشانده در کشورشان در عبور از مرز کشور ایران بقتل رسیده و یاد اروقیانوسها غرق شده و جان می دهند. در طی سی سال اخیر هزاران تن باین طرق جانهای شانرا از دست داده اند. در شرایط رژیم وحشت و ترور خلی پرچی ها و اشغالگران روسی صدها تن از زنان و مردان که به ایران فرامی کردند در وقت عبور از دریای هرات نفوذ و زیورات آنها توسط قاچاقبران گرفته شده و به دریا رها شده و غرق گردیده اند. و یاهم توسط مرزبانان و سپاه پاسداران دولت اسلامی ایران بنام قاچاقبر به گلوله بسته شده و کشته شده اند. زمانی هم که کارگران بامقداری وجه زحمتکشی شان به کشور برمی گشتند توسط رهنان بعضی از تنظیم های جهادی و ملیشه های دولت مزدور خلی پرچی ها پول زحمتکشی شان به سرعت برده شده و بوضع فجیعی بقتل رسیده اند.

در حقیقت قدرت های امپریالیستی اشغالگر و دولت دست نشانده استعمار در کابل و دولت ارتجاعی ایران مسئول قتل این زحمتکشان اند. فقر و گرسنگی و ستم و جنایات بیش از هر زمان دیگر در کشور بیدامی کند؛ در شرایط کنونی هشتاد درصد نیروی کار در کشور بیکار اند و بیش از هفتاد درصد مردم افغانستان در فقر مطلق بسر می برند. داره های دزد خارجی و داخلی به شمول NGO ها، «کمک های» چندین میلیارد دلاری را به تناسب «گاوکلان حق سلطان و گوسفند لاغر حق چاکر» در بین خود تقسیم می کنند. بخش عمده اقتصاد تولیدی کشور را تریاک تشکیل میدهد که فقط برای چند روزی در سال در فصل شیریه کشی تریاک برای تعدادی کار مزدوری میسر می شود؛ باقی میلیارد ها دلار عاید این بخش به جیب زمینداران و مافیای داخلی و خارجی و سران طالبان و گروه گلب الدین و حقانی می ریزد. نه تنها در این بخش که در همه بخشهای اقتصاد کشور این باند های مافیای قدرت مند مسلط اند که با شرکت در دولت دست نشانده در سایه حمایت امپریالیست ها و یاباهمکاری بداره های طالبان و گلب الدین و حقانی در سایه حمایت دولت پاکستان و ایران عواید کشور را از همه عرصه ها با غارتگران خارجی به جیب میزنند. تصدی های دولتی و معادن کشور که ده هاهزار نفر در آن ها مشغول کار بودند در واقع به نرخ شلغم به وابستگان عالی رتبه های رژیم دست نشانده امپریالیسم و استعمار منجمله برادران کرزی فروخته شده است. از میلیون ها نفر گرسنه در کشور سالانه صدها هزار نفران برای پیدا کردن لقمه نانی در بین سه کشور در منطقه سرگردان اند که گاهی تعدادی با چنین سرنوشت فاجعه باری روبرو می شوند و یا توسط رژیم ضد انسانی جمهوری اسلامی ایران بعد از شیریه کشی از آنها حاصل عرق ریزی آنها توسط مامورین دولت ایران چپاول شده و باروش غیر انسانی و حشبانه از مرز بیرون ریخته می شوند. اینست سرنوشت مردمی که برای حفظ استقلال و آزادی شان و خلاصی از سر رژیم فاشیست خلی پرچی ها و رهائی از بندگی سوسیال فاشیست های روسی در اخیر قرن بیستم دوملیون تن کشته داده و دوملیون تن آنها معیوب و معلول شده اند. حال نه کار دارند و نه نان نه سر پناه و نه امنیت. عامل این همه بدبختی ها و سیاه روزی ها بالنبه باند های خلی پرچی و بداران روسی شان و گروه های مزدور جهادی، طالبان و ملیشه های مزدور و دولت مزدور کرزی و امپریالیست های غربی به سرمداری امریکا و دولتهای ارتجاعی و ضد مردمی ایران و پاکستان اند. اینها در واقع از مردم افغانستان انتقام می گیرند که دیگر شورش نکنند و بر عرش ستمگران و جباران داخلی و علیه ارتش های متجاوز استعمارگر خارجی یورش نبرند. ملتی باشند مطیع و فرمانبردار و برده و ارتن به هر ذلت و خفتی بدهند.

موضوع دیگر صدور متحد المال «اظهار تأسف» دولت مزدور بر مرگ این نگون بختان سیاه روز است که برای پیدا کردن لقمه نانی با چنین وضع و حشمتناکی جان داده اند. در طی هشت سال اخیر روزانه ده ها تن از مظلومان و ستمدیدگان این کشور بوسیله ارتشهای اشغالگر امریکا و ناتو و دولت مزدور شان و بیا توسط گروه های طالبان و گلب الدین و حقانی در داخل کشور بقتل می رسند. رژیم مزدور و بداران خارجی اش در برابر قتل مردم ما «با اظهار تأسف» عکس العمل نشان داده و در عالی ترین حد آن مبلغ دوهزار دلار به بازماندگان آنها خون بهاء می دهند. برای مردم ما از این فاجعه بارتتر نیست که حتی بهای خون شان فقط دوهزار دلار امریکائی تعیین شده است. ننگ و نفرین بر رژیم خود فروخته و مرگ و نابودی بر امپریالیست های وحشی و خونخوار.

7 اپریل 2009

(فعالین جنبش نجاتبخش مردم افغانستان)